

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/257/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113229326
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1113229326.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: H. N. , narodený dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom N., N. č. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Jánom Kiššom, advokátom, Bratislava, Kocelova č. 9 (právny nástupca žalobkyne: B. N. , narodená dňa XX.X.XXXX, zomrela dňa XX.X.XXXX, naposledy bytom N., A. č. XXXX/XX), proti žalovanej: O. M. N. , narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom N., A. R. č. XXXX/XX, zastúpená spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Oľga Rosulegová, s.r.o., IČO: 51 247 798, Bratislava, Hrabový chodník č. 4, za ktorú koná JUDr. Oľga Rosulegová, o vrátenie daru, na odvolanie žalobkyne B. N. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 11. decembra 2017, č.k. 15 C 166/2013-389, takto

rozhodol:

1. Krajský súd v Bratislave p o k r a č u j e v konaní s dedičom H. N., narodený dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom N., N. č. XXXX/XX, ako právnym nástupcom žalobkyne B. N., narodená dňa XX.X.XXXX, zomrela dňa XX.X.XXXX, naposledy bytom N., A. č. XXXX/XX.

II. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 11. decembra 2017, č.k. 15 C 166/2013-389, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ō v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 11.12.2017, č.k. 15 C 166/2013-389, I. zamietol žalobu; II. žalovanej priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 2.9.2013, ktorou sa žalobkyňa B. N. domáhala vydania nehnuteľnosti - nebytové priestory v okrese Bratislava I, obec Bratislava - mestská časť Z. O., v katastrálnom území Z. O., nachádzajúce sa v bytovom dome v Bratislave, na S. ulici č. XX, súpisné č. XXXXXX, postavenom na parcele č. XXXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², zapísané na liste vlastníctva č. XXXX: vchod G. S, suterén, priestor č. XX-Klub, s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel na pozemku v podiele XX/XXXX; vchod S. č. XX, prízemie, priestor č. XX, s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel na pozemku v podiele XX/XXXX; vchod S. č. XX, prízemie, priestor č. 3, s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel na pozemku v podiele XXX/XXXX, všetko v podiele X/ X. Po pripustení zmeny žaloby uznesením zo dňa 14.10.2014, č.k. 40 C 24/2014-122, sa žalobkyňa domáhala určenia, že na základe uplatnenia si vrátenia daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka, sú predmetné nehnuteľnosti, ktoré nadobudla žalovaná darovacími zmluvami - notárskymi zápisnicami zo dňa 3.8.2012, č. N 539/2012, Nz 27892/2012, NCRis 28504/2012 a dňa 18.2.2013, č. N 143/2013, Nz 5319/2013, NCRis 5463/2013, v jej podielovom spoluvlastníctve. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že darovacou zmluvou, uvedenými notárskymi zápisnicami, previedla vyššie označené nehnuteľnosti na žalovanú v podiele 1/2, pričom druhá polovica bola prevedená tou istou darovacou zmluvou na ich syna, brata žalovanej, H. N.. Súčasťou darovacích zmlúv bola aj ústna dohoda medzi nimi a obdarovanými, že finančné úžitky z prenájmu nehnuteľností bude i naďalej, tak ako pred darovaním, prerozdeľovať obdarovaným ona. Bez tejto dohody by k darovaniu nedošlo, nakoľko jej dôchodok i jej manžela spolu

predstavuje sumu 716,80 € mesačne. Poukázala na to, že pred darovaním sa žalovaná o nich riadne starala, nakoľko býva v ich bezprostrednej blízkosti, denne ich dvakrát pravidelne navštevovala, robila im nákupy, pomáhala s domácimi prácami, keďže v tom čase už vedela o ich zlom zdravotnom stave, v dôsledku ktorého ako aj pokročilého veku, sú odkázaní na pomoc svojich najbližších. Ako matka žalovanej jej po celý život intenzívne materiálne aj nemateriálne pomáhala, z prenájmu nehnuteľností v Bratislave, na S. ulici jej ročne prispievali sumou 12.000,- € a k tomu jej mesačne prispievali sumou 1.000,- € za starostlivosť o ňu a jej manžela, taktiež hradili žalovanej a jej blízkym mnoho ďalších finančne náročných aktivít. Po podpise darovacej zmluvy zo dňa 18.2.2013, kedy sa žalovaná stala vlastníčkou darovaných nehnuteľností, finančné prostriedky z nájmu týchto nehnuteľností boli poukazované priamo na účet žalovanej, sa jej správanie voči nej a jej manželovi, ako rodičom žalovanej, rapídne zmenilo. Prestala ich navštevovať a zaujímať sa o nich, napriek tomu, že býva na vedľajšej ulici 300 m od nich, neposkytuje im žiadnu pomoc, hoci si je plne vedomá, že v dôsledku pokročilého veku a závažných zdravotných problémov sú odkázaní na pomoc svojich najbližších. Žalovaná nereaguje ani na telefonáty a SMS, neplní dohodu o prerozdeľovaní finančných prostriedkov pochádzajúcich z nájmu nehnuteľností. Uvedené správanie žalovanej považuje za hrubé a trvalé porušenie dobrých mravov neposkytnutím pomoci svojim rodičom v starobe a chorobe, v dôsledku čoho si listom zo dňa 6.8.2013 uplatnila u žalovanej vrátenie darovaných nehnuteľností, žalovaná však dar nevrátila.

2. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, svedkov, listinnými dôkazmi, ako aj oboznámením sa s celým spisovým materiálom, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Darovacou zmluvou - Notárskou zápisnicou zo dňa 3.8.2012, č. N XXX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX, previedla žalobkyňa B. N. a jej manžel na žalovanú rodinný dom súpisné č. XXXX, parcela registra „C“ č. XXX/X, záhrady- parcela č. XXX/X a zastavané plochy a nádvoria parcela č. XXX v podiele 1/2, pričom druhú polovicu previedli tou istou darovacou zmluvou na ich syna, brata žalovanej H. N. ml. s tým, že v prospech žalobkyne bolo zriadené vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného, bezodplatného užívania predmetných nehnuteľností. Tou istou darovacou zmluvou žalobkyňa previedla na žalovanú a syna nehnuteľnosti v Bratislave, na S. ulici, každému v podiele 1/3. Darovacou zmluvou - Notárskou zápisnicou zo dňa 18.2.2013, č. N XXX/XXXX, Nz XXXX/XXXX, žalobkyňa previedla na žalovanú a syna aj zvyšný podiel na nehnuteľnostiach v Bratislave, na S. ulici; uvedená skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná. Darovacím zmluvám mala predchádzať ústna dohoda medzi žalobkyňou a obdarovanými, že finančné úžitky z prenájmu nehnuteľností v Bratislave, na S. ulici, budú každý mesiac odovzdávané žalobkyňi a bude i naďalej prerozdeľovať obdarovaným žalobkyňou; táto skutočnosť sporná bola, žalovaná počas celého konania popierala existenciu takejto dohody. Existenciu takejto dohody zisťoval preto v rámci výsluchu žalobkyne i svedkov W. N., manželky svedka H. N. ml. ako priamych účastníkov tejto dohody. W. N. potvrdila, že bola prítomná keď sa žalobkyňa dohodla s obdarovanými na prerozdeľovaní finančných prostriedkov z prenájmu, ako aj to, že sa o tom v dome žalobcov viackrát rozprávalo. Svedok N. tvrdil, že údajná ústna dohoda mala byť pred darovaním, nešpecifikoval však pred ktorým, keďže boli dve darovacie zmluvy týkajúce sa nehnuteľností na S. ulici. W. N. uviedla, že ústna dohoda mala byť uzavretá koncom roku 2012. Žalobkyňa na pojednávaní konanom dňa 14.4.2016 dotovala ústnu dohodu na Vianoce roku 2012, na tomto tvrdení zotrvala aj po výzve súdu na pojednávaní dňa 20.10.2016, kde sa súd snažil odstrániť rozpor v tvrdeniach žalobkyne, keďže sa na pojednávaní vyjadrila, že sa dohodla s deťmi na tom, že príjmy z darovaných nehnuteľností jej budú naďalej odovzdávať a až následne pristúpila k podpisu darovacích zmlúv (prvá darovacia zmluva bola ale podpísaná už 3.8.2012, t.j. pred uvádzaným dátumom ústnej dohody v decembri 2012). Na pojednávaní konanom dňa 23.10.2017 uviedla, že ústna dohoda mala byť vo februári 2013, svedkyňa W. N. dotovala ústnu dohodu koncom roku 2012, svedok N. neuviedol žiadny bližší dátum, uvádzal, že k dohode došlo pred darovaním. Na preukázanie existencie ústnej dohody, potom výpovede svedkov vyhodnotil ako vierohodné, avšak zistil z nich rozpor týkajúci sa skutočností, kedy k dohode došlo a čo presne bolo jej obsahom, čo do istej miery výpovednú hodnotu tvrdení svedkov i samotnej žalobkyne spochybnilo. Že sa žalobkyňa skutočne mienila s deťmi, ktorým plánovala previesť svoj celý majetok dohodnúť, aby finančné prostriedky z prenájmu týchto darovaných nehnuteľností naďalej poukazovali jej, aby si tak zabezpečila prostriedky na udržanie si svojho životného štandardu, na ktorý bola zvyknutá spolu so svojím manželom, sa javí ako logické a vysoko pravdepodobné, faktom je, že podrobnosti a presný čas uzatvorenia tejto dohody žalobkyňou v konaní ustálené neboli na základe zhodných výpovedí svedkov, pokiaľ však ide o samotné uzavretie ústnej dohody predchádzajúcej darovaniu nehnuteľností, o ktorých dôveryhodnosti nepochyboval, dospel k záveru, že k ústnej dohode medzi žalobkyňou a jej deťmi skutočne došlo, a to v čase po podpise prvej darovacej zmluvy zo dňa 3.8.2012 a pred podpísaním v poradí druhej darovacej zmluvy, teda pred dňom 18.2.2013. Z

výzvy na vrátenie daru zo dňa 6.8.2013 (č.l. 49 až 51 spisu) zistil, že žalobkyňa si voči žalovanej uplatnila vrátenie daru vyššie uvedených nehnuteľností, z dôvodu absolútneho nezájmu o ňu, nenavštevovaním, nereagovaním na telefonáty a SMS, neposkytovaním akejkolvek pomoci, napriek vedomosti, že v dôsledku pokročilého veku a závažných zdravotných problémov je odkázaná na pomoc svojich najbližších, ako aj neplnením dohody o prerozdeľovaní finančných prostriedkov pochádzajúcich z nájmu nehnuteľností. Výzva bola žalovanej zasielaná poštou, táto si ju prevzala dňa 12.8.2013 (č.l. 52 spisu). Medzi stranami nebolo sporné, že k vráteniu daru žalovanou nedošlo. Taktiež nebolo sporné, že pred darovaním nehnuteľností sa žalovaná o žalobcov riadne starala, pravidelne ich niekoľkokrát denne navštevovala, robila im nákupy a pomáhala s domácimi prácami. Sporné bolo to, či po darovaní nehnuteľností darovacou zmluvou zo dňa 18.2.2013, došlo k podstatnej zmene v jej správaní vo vzťahu k žalobkyni i jej manželovi takým spôsobom, že ich úplne prestala navštevovať, akokoľvek sa o rodičov zaujímať a poskytovať im akúkoľvek pomoc a podporu (či už citovú, morálnu alebo materiálnu). Skutočnosť, že žalovaná neplní ústnu dohodu o prerozdeľovaní finančných prostriedkov pochádzajúcich z nájmu darovaných nehnuteľností sporná nebola, žalovaná túto skutočnosť nepoprela, keď popierala samotnú existenciu takejto dohody a namietala platnosť ústnej dohody v prípade, ak súd uzná, že k ústnej dohode došlo, pretože darovacia zmluva musí byť písomná ak je predmetom daru nehnuteľnosť. Aj všetky ďalšie dojednania súvisiace s písomnou zmluvou musia byť obligatórne písomné, pokiaľ nie je dodržaná zákonom určená forma zmluvy, je neplatná. Žalovaná zdôraznila, že pokiaľ zákon vyžaduje písomnú formu zmluvy, žiadne jej ďalšie dojednania nemôžu mať iba ústnu formu. V opačnom prípade sú takéto ústne dojednania v rozpore so zákonom, resp. ho obchádzajú. K výsluchu žalovanou navrhnutých svedkov - zamestnancov pošty, zamestnancov sociálneho oddelenia na miestnom úrade v W., zamestnancov potravín, kde mala každodenne nakupovať žalobkyni a jej manželovi raňajky, U. N., zamestnankyne kaderníctva Y., kde mala vozit' žalobkyňu, zamestnankyne pedikúry a manikúry na O. ulici, O.. O. a jej sestričky, O.. S. - primára chirurgického oddelenia, O.. R., susedov žalobkyne (L.. M. Z., H. Z.) a jej detí, ktorí mali dosvedčiť ako sa o žalobcov príkladne starala, poukázal na to, že v konaní nebolo sporné, že žalovaná sa o žalobcov pred darovaním starala vzorne, z dôvodu ktorého výsluch navrhnutých svedkov (žalovaná niektorých vôbec bližšie neoznačila) k tejto skutočnosti nevykonala, nakoľko by bol nadbytočný, neúčelný a nehospodárny. Z rovnakých dôvodov nevykonala dokazovanie výsluchom V. Z..

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 39, § 40 ods. 1, § 46 ods. 1, ods. 2, § 630 Občianskeho zákonníka a dôvodil tým, že nebolo preukázané naplnenie predpokladov pre vrátenie daru. Poukázal na ustanovenie § 630 Občianskeho zákonníka, ktoré umožňuje osobitný spôsob zániku právneho vzťahu, ktorý môže darca vyvolať tým, že jednostranným úkonom vyzve obdarovaného na vrátenie daru. Darca tak môže urobiť vtedy, keď sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy. Na uplatnenie práva na vrátenie daru musia byť splnené podmienky a to, že obdarovaný sa správa voči darcovi alebo členom jeho rodiny tak, že hrubo porušuje svojim správaním dobré mravy a darca požiadala o vrátenie daru. Výzva na vrátenie daru je jednostranný právny úkon, ktorého obsahom je vôľa darcu smerujúca k tomu, aby obdarovaný darovanú vec vrátil. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu je také správanie sa obdarovaného, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie značnej intenzity alebo porušovanie sústavné, alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci. Negatívne správanie obdarovaného sa musí prejavovať objektívne, nakoľko nepostačuje iba subjektívny pocit darcu. Právo darcu na vrátenie daru nezakladá každé negatívne správanie sa obdarovaného voči darcovi. Toto právo nevzniká pri prostej nevďačnosti obdarovaného voči darcovi, ani pri menej významnom porušení dobrých mravov obdarovaným (R 31/1999). Predpokladom vrátenia daru je len také negatívne správanie sa obdarovaného, ktoré vzhľadom na všetky významné okolnosti konkrétneho prípadu možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. O také správanie ide spravidla v prípade porušenia dobrých mravov spôsobom vyznačujúcim sa značnou intenzitou alebo sústavnosťou (opakovanosťou), pričom jeho vonkajším prejavom môžu byť fyzické násilie, hrubé urážky, neposkytnutie potrebnej pomoci, hrubý nezáujem a podobne (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.2.2011, sp.zn. 3 Cdo 218/2010, obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2009, sp.zn. 4 Cdo 253/2009). V súlade s § 630 Občianskeho zákonníka možno za právne relevantné považovať len také správanie sa obdarovaného, ktoré sa objektívne prejavilo. Pritom nie je rozhodujúci subjektívny pocit a úsudok darcu (R 61/1997). Pri posudzovaní správania obdarovaného treba vziať do úvahy a hodnotiť i správanie sa samotného darcu v tom zmysle, či práve jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu (princíp vzájomnosti). Uplatnenie princípu vzájomnosti znamená,

že pri skúmaní určitého správania obdarovaného z hľadiska, či vykazuje znaky hrubého porušenia dobrých mravov, sa vezme na zreteľ tiež správanie darcu za účelom posúdenia, či on sám sa nespráva alebo nesprával voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. V kladnom prípade sa darca nemôže úspešne domáhať vrátenia daru, lebo následnú (darcom vyvolanú) reakciu obdarovaného (i keby bola nevhodná) by nebolo možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. V predmetnom konaní zistil, že žalobkyňa platne požiadala o vrátenie daru výzvou zo dňa 6.8.2013 (č.l. 49 až 51 spisu). Vo výzve skutkovo vymedzila dôvody požadovaného vrátenia daru rovnakými príčinami ako sú uvedené v žalobe, primárne neplnením dohody o prerozdeľovaní finančných prostriedkov pochádzajúcich z nájmu nehnuteľností v Bratislave, na S. ulici, z čoho mala žalobkyňa pred darovaním, spolu za všetky prenajaté objekty, príjem vo výške cca 15.400,- € mesačne. Platnosť a existenciu tejto ústnej dohody žalovaná sponchybnila. Z tvrdení žalobkyne i svedkov mal za preukázané, že pred podpisom darovacej zmluvy vo februári 2013 sa strany sporu ústne dohodli, že inkasovaný nájom za darované nehnuteľnosti budú obdarovaní (žalovaná a jej brat) odovzdávať naďalej žalobkyňi. Z obsahu takéhoto dojednania je zrejmé, že žalobkyňa mala vôľu uzavrieť zmluvu o zriadení vecného bremena in rem, ktorým by sa v prospech žalobkyne obmedzili budúci vlastníci darovaných nehnuteľností tak, že akékoľvek úžitky z darovaných nehnuteľností plynúce, by boli naďalej odovzdané jej. Vecné bremená ako právny inštitút upravuje § 151n až 151p Občianskeho zákonníka. Vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Práva zodpovedajúce vecným bremenám sú spojené buď s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti, alebo patria určitej osobe. Vecné bremená spojené s vlastníctvom nehnuteľnosti prechádzajú s vlastníctvom veci na nadobúdateľa. Vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona. Právo zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť tiež výkonom práva (vydržaním); ustanovenia § 134 tu platia obdobne. Na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľností. Spôsob vzniku vecných bremien na základe zmluvy zodpovedá všeobecnej povahe občianskoprávných vzťahov, a preto je tento spôsob uvedený v zákone na prvom mieste. Vecné bremená v sebe zahŕňajú rozličné vecno-právne obmedzenia vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci v prospech iného subjektu. Obmedzenie spočíva v tom, že vlastníka nehnuteľnosti, ktorá je zaťažená vecným bremenom, je v prospech niekoho iného povinný niečo strpieť (paťi), niečoho sa zdržať, teda niečo nekonať (non facere) alebo niečo konať (facere), pričom tieto povinnosti v rámci vecného bremena možno kombinovať. Na strane povinného pôsobí vecné bremeno vždy „in rem“. Na strane oprávneného môže pôsobiť „in rem“ alebo „in personam“, t.j. práva zodpovedajúce vecným bremenám môžu byť dvojakého druhu; práva sú spojené s vlastníctvom určitej nehnuteľnej veci, v dôsledku čoho každý vlastníka tejto veci je oprávnený z vecného bremena, t.j. práva vyplývajúce z vecného bremena sú nerozlučne späté s vlastníckym právom k nehnuteľnosti, takže prechádzajú s vlastníckym právom k veci na nadobúdateľa. Obsahom vecných bremien sú subjektívne práva a subjektívne povinnosti. Subjektívnou povinnosťou je zákonom uložená miera nutnosti určitého správania sa alebo určená miera nutnosti niečo konať, niečo strpieť alebo sa niečoho zdržať. Subjektívnej povinnosti zodpovedá subjektívne právo - zákonom chránená určitá miera možnosti správania sa. Práva a povinnosti musia byť vymedzené tak, aby v budúcnosti pre účastníkov alebo tretie osoby nevznikali žiadne pochybnosti, čo je obsahom vecného bremena. K samotnému vzniku vecného bremena k nehnuteľnostiam sa vyžadujú dve právne skutočnosti, v prvej fáze uzavretie zmluvy o zriadení vecného bremena a v druhej fáze rozhodnutie o povolení vkladu vecného bremena do katastra nehnuteľností, takže jedna skutočnosť podmieňuje druhú. Zmluva o zriadení vecného bremena musí byť písomná, je nutné vymedziť v nej zmluvné strany, kto je povinný a kto oprávnený z vecného bremena, obsah vecného bremena, predmet vecného bremena (určiť nehnuteľnosť ku ktorej sa vzťahuje). Takúto zmluvu môžu z pozície povinného z vecného bremena uzatvoriť len vlastníci nehnuteľnosti, ku ktorej sa vecné bremeno viaže. Z uvedeného potom vyplýva, že zmluvu, ktorú uzatvorili ústne žalobkyňa so žalovanou a jej bratom, nemala zákonom predpísanú formu, a preto je táto zmluva absolútne neplatným právnym úkonom, ktorý nemá voči žalovanej žiadne právne účinky, na základe ktorého nie je možné sa od žalovanej spravodlivo domáhať plnenia tejto zmluvy. Rovnako tak nie je možné neplnenie takto neplatne dojednanej dohody považovať zo strany žalovanej za hrubé porušenie dobrých mravov voči žalobkyňi. Vykonaným dokazovaním mal ďalej za preukázané, že žalovaná sa po darovaní vo februári 2013 neprestala o žalobkyňu a jej manžela úplne starať a javiť akýkoľvek záujem, neprestala ich navštevovať, neprestala im poskytovať akúkoľvek pomoc a podporu. Žalobkyňa v roku 2013 vymenila na svojom dome zámky, kedy k tomu došlo si presne nepamätala, v priebehu konania strany dátum výmeny zámok ustálili na júl 2013. Týmto počínom sama rozhodla o tom, že eliminovala svoj kontakt

so žalovanou, dobrovoľne vytvorila podmienky na to, aby sa tá nemohla so žalobkyňou stýkať osobne v rovnakej intenzite ako doposiaľ, poskytovať jej naďalej svoju starostlivosť, prejavovať jej svoju lásku. Bolo nepochybné, že strany sporu mali medzi sebou pretrvávajúcu nezhody, že alfou a omegou ich sporu bolo neplnenie ústnej dohody zo strany žalovanej, (ktorá spočiatku podľa tvrdení žalobkyne túto dohodu plnila, po 4 mesiacoch prestala), ktorú však vyhodnotil ako absolútne neplatnú. Žalobkyňa po eskalácii vzájomných nezhôd (tvrdené napadnutie žalobkyne žalovanou v jej dome, konkrétne mala žalovaná sotiť žalobkyňu do „fotelky“, v konaní preukázané nebolo) ohľadne neplnenia dohody, o ktorej platnosti bola presvedčená, ktorú ale plnil len syn, no nie žalovaná, zamedzila žalovanej svojím vlastným rozhodnutím, aby sa tá s ňou naďalej osobne stýkala. Aj napriek tomu bolo preukázané, že žalovaná sa snažila s rodičmi kontakt udržiavať, hoci jej možnosti boli obmedzené. To, že žalobkyňu navštívila v nemocnici, vždy keď sa o jej hospitalizácii dozvedela, v konaní sporné nebolo, potvrdilo to aj vyjadrenie svedka H. N. ml. Rovnako nebolo sporné, že aj po darovaní nehnuteľností sa žalovaná starala o svojich rodičov, hoci podľa tvrdenia svedka N., brata žalovanej, to už nebolo v takej intenzite ako pred darovaním. Svedkyňa O. G., priateľka žalovanej a rodinná známa na pojednávaní konanom dňa 23.10.2017 vypovedala, že žalovaná má stále svojich rodičov rada, na žiadosť žalovanej chodila žalobkyňu v lete 2013 pichať infúzie, v roku 2012 sa o žalobkyňu starala intenzívne, nakoľko bola v zlom zdravotnom stave, situáciu ohľadne vzťahov s rodičmi znášala žalovaná podľa jej tvrdení veľmi zle. Bolo preukázané, že vzťahy v rodine strán sporu sú vážne narušené a predovšetkým, že súrodenci majú vypätý vzťah, málo spolu komunikujú, majú názorové nezhody. Vzájomné obviňovanie sa medzi žalovanou a jej bratom počas konania zo spáchania trestných činov rôzneho charakteru, majúce pravdepodobne vykresliť povahu a správanie sa oboch obdarovaných nevyhodnocoval, nakoľko šlo len o ničím nepodložené tvrdenia, resp. sa jednalo o trestné konania ktoré boli právoplatne zastavené. Bolo tiež nesporné, že žalovaná pristúpila k finančnému záväzku žalobkyne a jej manžela v sume 23.000,- €, ktorý vznikol titulom právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 21.6.2010, č.k. 24 C 304/2009-43 (exekučné konanie vedené súdnym exekútorom JUDr. Pavlom Halásom sp.zn. EX XXXX/XX), ktorý spláca za žalobkyňu a jej manžela, svojho otca. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV., bolo rozhodnutím zo dňa 20.3.2015, č.k. 40 C 24/2014-232, právoplatne rozhodnuté v neprospech žalovanej, keď z titulu vrátenia daru boli žalobkyňu vrátené nehnuteľnosti - 1/2 rodinného domu v W., ktoré po ich navrátení od žalovanej darovala žalobkyňa svojmu synovi, ktorý podľa jej tvrdení sa o ňu stará a plní si ústnu dohodu a odovzdávaní finančných prostriedkov z darovaných nehnuteľností. V uvedenom konaní sa žalobkyňa domáhala určenia vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam z dôvodu vrátenia daru. Predpokladom úspešnosti žaloby o vrátenie daru, v ktorej sa žalobca domáha vydania predmetu daru je, hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovanej. V danom prípade zistil, že správanie žalovanej k žalobkyňu v čase, do ktorého spadá obdobie po darovaní nehnuteľností na S. ulici sa nepriečilo všeobecne uznávaným pravidlám vzťahu dieťaťa k rodičom a hrubo nenarušalo dobré mravy, pričom bolo preukázané, že zmluva od ktorej si žalobkyňa odvodzovala svoj nárok na vyplácanie úžitkov z prenájmu darovaných nehnuteľností od žalovanej bola absolútne neplatná, preto ani jej neplnenie nemohlo predstavovať hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovanej, a rovnako tak bolo preukázané, potom ako vzal do úvahy i správanie sa samotného darcu v tom zmysle, či jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu, vyhodnotil princíp vzájomnosti, že žalobkyňa sama svojím konaním, následne potom ako vymenila v júli 2013, päť mesiacov po darovaní, v čase keď žalovaná prestala neplatne uzavretú dohodu plniť, zámky na svojom dome, a tak dobrovoľne „vytesnila“ žalovanú zo svojho života.

3.2. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa B. N. dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam). Nestotožnila sa s konečným vyhodnotením vykonaných dôkazov a čiastkových skutkových zistení, ktoré sa neodrážajú vo výroku napadnutého rozhodnutia. Má za to, že platnosť, resp. neplatnosť ústnej dohody medzi ňou a žalovanou nemá podstatný vplyv na posudzovanie správania sa žalovanej k nej v inkriminovanom období. Za podstatné pre rozhodnutie o opodstatnenosti domáhať sa vrátenia daru od žalovanej podľa § 630 Občianskeho zákonníka považuje hlavne diametrálne odlišné správanie sa žalovanej voči nej pred darovaním predmetných nehnuteľností a po ich darovaní. Dokazovaním bolo preukázané, že do darovania nehnuteľností dlhodobo poskytovala žalovanej i jej bratovi nemalé finančné prostriedky, ktoré nadobudla z prenájmu nehnuteľností v centre Bratislavy, ktorý mesačný nájom predstavuje sumu 12.800,- € a tak si mohli všetci dožičiť vysoký životný štandard. Pred darovaním,

keď bola žalovaná odkázaná na jej finančnú pomoc, sa žalovaná o ňu i jej manžela vzorne starala, býva v tesnej blízkosti a tak ich denne navštevovala, robila nákupy, pomáhala pri zdravotných problémoch, takže o nich vedomosť mala, ako aj o tom, že sú odkázaní na pomoc iných osôb. Žalovaná vedela aj o ich finančných výdavkoch na lieky, lekársku starostlivosť, výdavkoch na domácnosť. Taktiež bolo preukázané, že po darovaní nehnuteľností, keď na účet žalovanej prišlo z prenájmu nehnuteľností 6.400,- € a prestala byť závislá od toho, čo dostane od nej, sa diametrálne zmenilo jej správanie voči nej a jej manželovi. Stotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodným obdobím pre posudzovanie správania sa žalovanej k nej je ohraničené obdobím od 18.2.2013 do 6.8.2013, že k výmene zámkov na rodinnom dome žalovanej došlo v júli 2013, aby znemožnila prístup žalovanej do domu. Nesúhlasí však s tvrdením prvoinštančného súdu, že počas uvedeného obdobia jej žalovaná poskytovala pomoc a podporu, či už citovú, morálnu, materiálnu alebo inú, teda takú ako sa bežne očakáva od detí rodičom, ktorí sú z dôvodu vysokého veku, zdravotných problémov a zlej finančnej situácie, odkázaní na pomoc svojich najbližších. Žalovaná napriek vedomosti o ich zdravotných problémoch, že sú odkázaní na cudziu pomoc, prestala ich navštevovať, resp. keď aj prišla, začala byť po jej prosbách o pomoc agresívna, dokonca použila násilie (sotením do fotelky), vyvolávala hádky a odmietala im poskytnúť akúkoľvek pomoc, ktorú pred tým poskytovala. Uvedené bolo preukázané jej výsluchom, svedkov H. N. ml., W. N. a čestného prehlásenia M.. H. N.. Žalovaná uviedla vo svojej výpovedi, že im odmietla poskytovať akúkoľvek finančnú pomoc, aj napriek tomu, že mala vedomosť o jej nízkom dôchodku a jej manžela s odôvodnením, že musela platiť dane z prenájmu nehnuteľností, resp., že majú dosť peňazí, čo preukázala výpisom z účtu vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a.s. Zabudla ale dodať, že finančné prostriedky na tento účet za výnos z prenájmu nehnuteľností vložil H. N. ml. dňa 18.2.2013 a tým naplnil dohodu medzi ňou, jej manželom a žalovanou a jej bratom. Aj keby ústna dohoda o odovzdávaní finančných prostriedkov zo strany žalovanej a jej brata mala byť právne nevyvozniteľná, žalovanú takýto fakt nezabavuje prirodzenej povinnosti finančne vypomôcť jej i jej manželovi. K pristúpeniu k záväzku jej manžela voči O. B. došlo dávno potom, čo si uplatnila vrátenie daru voči žalovanej, ktorá sa snažila svoju starostlivosť po darovaní nehnuteľností preukázať výsluchom svedkyne M. G., ktorá sa však vyjadrovala ku skutočnostiam do darovania, pretože v roku 2013 už s ňou nebola v styku. V priebehu dokazovania boli preukázané aj ďalšie skutočnosti vo vzťahu správania sa žalovanej k nej a jej príbuzným počas rozhodného obdobia, a to že žalovaná nechala bez jej súhlasu prepísať osobné motorové vozidlo zn. O. N., EČV: BA XXX TP dňa 19.2.2013, t.j. na druhý deň po darovaní nehnuteľností na seba, podala návrh bez jej vedomia a jej manžela na Okresný súd Bratislava IV. na pozbavenie spôsobilosti na právne úkony, ktorý neskôr vzala späť a v rozpore s dobrými mravmi sa správala po darovaní nehnuteľností aj voči jej príbuzným. Konanie žalovanej voči nej i jej rodinným príslušníkom po darovaní nehnuteľností je konaním porušenia dobrých mravov značnej intenzity, ktoré sa dá charakterizovať aj ako sústavné a trvajúce porušovanie dobrých mravov, ktoré objektívne napĺňa znaky hrubého a sústavného porušovania dobrých mravov tak ako to má na mysli ustanovenie § 630 Občianskeho zákonníka, čo ju oprávňovalo domôcť sa voči žalovanej vrátenia daru - predmetných nehnuteľností. Odvolaciemu súdu preto navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jej žalobe vyhovieť; žiadala trovy konania.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne B. N. uviedla, že považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, zákonný a riadne odôvodnený. Súd prvej inštancie vykonal na pojednávaní všetky relevantné a dostupné stranami navrhnuté dôkazy, tieto správne vyhodnotil a dospel k správnym rozhodujúcim skutkovým zisteniam. Konštatovala, že prvoinštančný súd postupoval správne pri posudzovaní otázky jej správania v rozhodnom období a správne vyhodnotil neplatnosť údajného ústneho dojednania o prerozdeľovaní úžitkov z prenájmu nehnuteľností. Trvá aj naďalej na neexistencii údajnej ústnej dohody o prerozdeľovaní úžitkov z prenájmu nehnuteľností s poukazom na skutkové tvrdenia v rámci svojho výsluchu v tomto konaní a na argumenty uvedené v záverečnej reči. Poukázala na to, že občianske súdne konanie je ovládané zásadou dispozičnou a prejednacou, takže je vecou žalobcu čo učiní predmetom konania a aké skutkové okolnosti vnesie do konania. Predmetom občianskeho súdneho konania je žalobcom uplatnený procesný nárok, ktorý je vymedzený predmetom (žalobným petitom) a základom, ktorý tvoria právne relevantné skutočnosti, na ktorých žalobca svoj nárok zakladá (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 22.01.2013, sp.zn. 22 Cdo 4072/2011). Žalobkyňa ako procesná strana disponujúca žalobou nereagovala prípadnou zmenou žaloby, pričom za zmenu žaloby sa v zmysle účinného Civilného sporového poriadku považuje i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. Preto súd prvej inštancie viazaný vymedzením skutkových okolností žalobkyňou, opierajúcou svoj žalobou uplatnený nárok najmä o údajnú ústnu dohodu, sa vzhľadom na jej námietku musel vysporiadať v prvom rade s otázkou platnosti tohto údajného ústneho dojednania. Nestotožnila sa s konštatovaním žalobkyne o

irelevantnosti platnosti, resp. neplatnosti údajného ústneho dojednania. Žalobkyňa si nemôže úspešne uplatňovať žalobou nárok vychádzajúci z neplatného dojednania z dôvodu rozporu so zákonom, teda nedodržania zákonom predpísanej formy. Ani námietka žalobkyne o diametrálne odlišnom jej správaní voči nej pred darovaním nehnuteľností a po ich darovaní nemá základ vo vykonanom dokazovaní, čo napokon konštatoval aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku v bode 18., v spojení s bodom 13., posledné tri vety. Prvoinštančný súd mal na mysli vyhlásenie žalobkyne a potvrdenie o výmene zámkov, čím jej znemožnila prístup do rodinného domu, v ktorom žila spolu s manželom, jej otcom. Súd prvej inštancie toto konanie žalobkyne správne vyhodnotil ako vlastné rozhodnutie eliminovať ju zo svojho života a dobrovoľne vytvoriť podmienky na to, aby sa nemohla s ňou stykať v rovnakej intenzite ako pred darovaním, poskytovať jej starostlivosť a lásku ako tomu bolo doposiaľ. Z uvedeného dôvodu sú námietky žalobkyne o jej vedomosti o svojom zdravotnom stave a jej manžela (otca žalovanej) bezpredmetné. Ona ich zdravotný stav nepopierala v tomto konaní, vždy keď sa dozvedela o hospitalizácii žalobkyne, v nemocnici ju navštevovala, čo žalobkyňa a svedok N. ml. potvrdili. Tvrdenie žalobkyne o preukázaní diametrálnej zmeny v jej správaní po darovaní nehnuteľností nemá základ vo vykonanom dokazovaní a nie je založené na pravde. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že tvrdenia žalobkyne o jej údajnom fyzickom napadnutí ňou v konaní preukázané nebolo. Preukázaný nebol ani údajný strach žalobkyne z nej, z dôvodu ktorého malo dôjsť k výmene zámkov zo strany žalobkyne na rodinnom dome, v ktorom žila spolu s manželom, t.j. jej otcom. Žalobkyňa vo svojom odvolaní iba mechanicky zopakovala argumenty, s ktorými sa súd prvej inštancie už riadne a presvedčivo vysporiadal v napadnutom rozhodnutí. Vo svojej záverečnej reči poukázala na zásadné rozpory v skutkových tvrdeniach žalobkyne obsiahnutých vo výzve na vrátenie daru, v žalobe a napokon v jej osobných prednesoch na pojednávaní. Nikdy sa nesnažila zbaviť svojej povinnosti voči rodičom, avšak ako súd prvej inštancie správne konštatoval, bolo dobrovoľným rozhodnutím žalobkyne eliminovať ju zo svojho života, jej manžela. Napriek tomu pristúpila k záväzku manžela žalobkyne a tento za neho plnila, čo nebolo sporné. Na rozdiel od názoru žalobkyne sa domnieva, že toto jej konanie má súvis s predmetom tohto sporu, nakoľko jednoznačne deklaruje, že aj naďalej javila záujem o žalobkyňu i svojho otca; opak v konaní preukázaný nebol. K opätovnej argumentácii žalobkyne ohľadne prepisu osobného motorového vozidla zn. O. N., EČV: N pripomenula prezumpciu neviny, nebola odsúdená za skutok v súvislosti s prepisom osobného motorového vozidla, trestné konanie bolo zastavené, a preto ním nemožno argumentovať ani v tomto konaní. Nesúhlasila s tvrdením žalobkyne, že podala návrh na pozbavenie spôsobilosti na právne úkony jej i svojho otca bez ich vedomia, pretože ho vyvrátila predloženými listinnými dôkazmi. Ďalší príklad žalobkyne pre jej konanie v rozpore s dobrými mravmi, a to nesplatenie stavebného úveru, pri ktorom jej ručil brat nepovažuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi, navyše sa jedná o nové skutkové tvrdenia žalobkyne, neobsiahnuté vo výzve ani v žalobe. Naďalej výslovne popiera existenciu údajnej ústnej dohody medzi ňou, žalobkyňou, jej bratom a otcom (za prítomnosti svedkyne W. N.) o prerozdeľovaní úžitkov z prenájmu darovaných nehnuteľností. Poukázala v záverečnej reči na rozpory v jednotlivých tvrdeniach žalobkyne navzájom, svedka N. ml. a svedkyne W. N.. Zotrvala na svojej námietke neplatnosti údajného ústneho dojednania o prerozdeľovaní úžitkov z prenájmu darovaných nehnuteľností, ktorú namietala v záverečnej reči. Súd prvej inštancie sa správne s neplatnosťou takého údajného dojednania vysporiadal v bode 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktorý nadväzuje bod 20., z ktorého vyplýva, že hoci uveril existencii údajnej ústnej dohody (avšak až po prvom darovaní, pričom rozsah a obsah určiť nebolo možné) neplnenie absolútne neplatného dojednania nemôže zakladať hrubé porušovanie dobrých mravov z jej strany, kedy prvoinštančný súd správne vzal do úvahy aj samotné správanie žalobkyne. Ďalej namietla nepravdivosť tvrdenia o jej konaní v rozpore s dobrými mravmi voči žalobkyňi a jej príbuzným, s ktorou námietkou sa podrobne vysporiadala v záverečnej reči a aj súd prvej inštancie v bodoch 13., 18., 19. a 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Záverom poukázala v celom rozsahu na svoju záverečnú reč, v ktorej sa vysporiadala so všetkými opakovanými argumentmi žalobkyne obsiahnutými v odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu, s ktorými sa riadne a správne vysporiadal i súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť; žiadala trovy odvolacieho konania.

6. Žalobkyňa B. N. sa k vyjadreniu žalovanej k jej odvolaniu už nevyjadrila, jej právny zástupca písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 2.5.2018 oznámil súdu prvej inštancie, že žalobkyňa B. N. dňa XX.X.XXXX zomrela.

7. V konaní žalobkyňa B. N. zomrela dňa XX.X.XXXX, teda v priebehu konania stratila procesnú subjektivitu. Okresný súd Bratislava IV. uznesením zo dňa 26.4.2018, sp.zn. 69 D XXX/XXXX,

Dnot XX/XXXX, I. konanie o dedičstve po poručiťke B. N. zastavil; II. určil notárovi ako súdному komisárovi odmenu a náhradu hotových výdavkov vrátane DPH v sume 58,68 €; uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 1.6.2018. Z odôvodnenia uvedeného uznesenia vyplýva, že žalobkyňa B. N. podľa závetu spísaného formou Notárskej zápisnice dňa 26.7.2013, sp.zn. D. XXXX/XXXX a dňa 27.8.2013, sp.zn. D. XXXX/XXXX, za dediča všetkého svojho nehnuteľného, a hnuteľného majetku, ako aj finančných prostriedkov ustanovila svojho syna H. N., pričom svoju dcéru M. N. (žalovaná) listinou o vydedení spísanú formou Notárskej zápisnice dňa 26.7.2013, sp.zn. D. XXXX/XXXX vydedila. Právnym nástupcom po zomretej žalobkyni tak zostal jej syn H. N..

8. Postupom podľa ustanovenia § 63 ods. 1, ods. 2, § 66 C.s.p. [zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.)], odvolací súd rozhodol, že v konaní pokračuje s právnym nástupcom žalobkyne označeným vo výroku tohto uznesenia; nadväzne tiež na ustanovenie § 470 ods. 1, ods. 2, § 378 ods. 1 C.s.p. Skutková situácia ukladá súdu spor doriešiť s právnym nástupcom žalobkyne (predovšetkým za účelom doriešenia otázky, s kým súd má vec dokončiť, komu má rozhodnutie doručiť a pod.).

9. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nemožno potvrdiť ani zmeniť.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa B. N. sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 2.9.2013 domáhala voči žalovanej vrátenia daru-nehnutľností uvedených v bode 1. odôvodnenia tohto uznesenia; žalobkyňa dňa 25.2.2018 zomrela.

11. Podľa § 63 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p. ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať (ods. 1). V konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve (ods. 2). Ak to povaha sporu pripúšťa, môže sa v konaní pokračovať aj pred skončením konania o dedičstve (ods. 3).

12. Pre úvahu súdu o tom, či v prípade smrti žalobkyne B. N. sa má konanie zastaviť, alebo sa má v ňom pokračovať, je rozhodujúce, či smrťou žalobkyne dochádza k zániku uplatneného nároku, alebo či tento nárok prechádza na dedičov. Žalobkyňa svoj nárok uplatňovala ako vrátenie daru. Odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ ide o právo darcu na vrátenie daru, podľa jedného názoru ide o majetkové právo, ktoré prechádza na dedičov za predpokladu, že ku konaniu podľa § 630 Občianskeho zákonníka došlo ešte počas života darcu. Podľa druhého názoru, je právo domáhať sa vrátenia daru osobným právom, ktoré zaniká jeho smrťou. Dedič darcu sa preto nemôže domáhať vrátenia daru, a to ani v prípade, keď k závadnému správaniu obdarovaného došlo ešte počas života darcu. Iba v tom prípade, že darca ešte počas svojho života urobil voči obdarovanému prejav vôle smerujúci k vráteniu daru, sa môžu po smrti darcu jeho dedičia domáhať vydania darovanej veci. V danom prípade, nárok na vrátenie daru prechádza na dedičov, pretože žalobkyňa B. N. počas svojho života urobila voči žalovanej prejav vôle smerujúci k vráteniu daru.

13. Žalobkyňa B. N. počas konania pred odvolacím súdom zomrela, pričom jej právny nástupca, syn H. N., písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 10.5.2018 žiadal, aby v predmetnej veci pokračoval súd s ním na strane žalobcu a zároveň navrhol zmenu petitu tak, aby súd určil, že nehnuteľností, ktorých vrátenia sa žalobkyňa B. N. domáhala, patria do dedičstva po poručiťke B. N..

14. Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodnutia odvolacieho súdu žalobkyňa B. N. zomrela a jej právny nástupca zmenil žalobu, ktorú nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.), odvolací súd bez ďalšieho zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ C.s.p. v spojení s § 380 ods. 2 C.s.p.) s tým, že sa odvolacími dôvodmi odvolania nezaoberal.

15. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní bude pokračovať s právnym nástupcom žalobkyne B. N., rozhodne o návrhu právneho nástupcu žalobkyne na zmenu žaloby (č.l. 428 spisu), v prípade pripustenia zmeny žaloby doplní dokazovanie, ak táto potreba vyvstane (§ 132 ods. 1 C.s.p.) a opätovne vo veci

rozhodne v súlade s ust. § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p., zo zisteného skutkového stavu vyvodí záver, ktorý je nutné správne a dostatočne odôvodniť v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p.

16. V novom rozhodnutí rozhodne znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie vrátane trov konania vzniknutých stranám v konaní pred odvolacím súdom (§ 396 ods. 1, ods. 3, § 255 a nasl. C.s.p.).

17. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).